

اعلامیه مطبوعاتی

هزاران کودک افغان در خطر مرگ بر اثر سرمای یخبندان؛ پیامد نبود خلافت و خلأ حمایت واقعی (ترجمه)

در بیست و هشتم ماه جنوری، سازمان «نجات کودکان» گزارش داد که بارش سنگین برف و سقوط دما به زیر صفر در شرق افغانستان، خطرات صبی را برای هزاران کودکی که هنوز پس از پنج ماه از زلزله ویرانگر منطقه در خیمه‌های موقتی زندگی می‌کنند، به گونه جدی افزایش داده است. بر بنیاد گزارش سازمان ملل، هنوز هم حدود ۵۷۰۰ خانواده پس از زلزله ماه اگست سال گذشته در ولایت‌های کتر و ننگرهار در کمپ‌های موقتی به سر می‌برند و تنها پوشش‌های پلاستیکی نازک دارند که آنان را در برابر برف‌های سنگین، بادهای سوزان و سرمای استخوان‌سوز محافظت کند.

در بیست و دوم ماه جنوری، سازمان یونیسف هشدار داد که ۲۷۰ هزار کودک در شرق افغانستان در معرض خطر ابتلا به بیماری‌های جدی قرار دارند و تأکید کرد که قرار گرفتن طولانی مدت در معرض سرما و رطوبت، خطر پایین آمدن شدید حرارت بدن، عفونت‌های دستگاه تنفسی از جمله سینه‌بغل و دیگر بیماری‌های قابل پیش‌گیری را به شدت افزایش می‌دهد. همچنان ادامه بارش باران و برف در سراسر کشور، بحران سوءتغذیه را که دامن‌گیر مردم است، تشدید کرده؛ زیرا وضعیت خانواده‌هایی که معیشت‌شان به زراعت وابسته است، بیش از پیش رو به وخامت نهاده است. سازمان غذا و زراعت وابسته به ملل متحد هشدار داده که این شرایط جوی احتمالاً ناامنی غذایی را در میان مردم افزایش خواهد داد. طبق گزارش یونیسف، هم‌اکنون ۳٫۵ میلیون کودک در افغانستان از سوءتغذیه حاد رنج می‌برند که از این میان، ۱٫۴ میلیون کودک در معرض خطر بالاتر مرگ قرار دارند؛ بحرانی که زاینده فروپاشی اقتصادی و کاهش کمک‌های بین‌المللی است و میلیون‌ها کودک را در نیاز فوری به کمک‌های غذایی رها کرده است.

این حقیقت که هزاران کودک در افغانستان از سرما با مرگ دست‌وپنجه نرم می‌کنند و میلیون‌ها کودک دیگر با گرسنگی، در حالی که در سرزمین‌های اسلامی ثروت‌ها، غذا و منابع فراوانی وجود دارد که می‌توانست پشتیبان و پناه آنان باشد، ننگی است نابخشودنی. این واقعیت تلخ، پیامد مستقیم تکه‌تکه شدن سرزمین‌های اسلامی به دولت‌های ملی ضعیف پس از ویرانی خلافت است؛ نظامی که سرزمین‌های اسلامی را در قالب یک دولت واحد نیرومند از نظر سیاسی، اقتصادی و نظامی گرد آورده بود. این فاجعه، قلب وحدت امت اسلامی را دریده و مسلمانان را در جغرافیاهایی متروک و منزوی از یکدیگر رها کرده است؛ به گونه‌ای که ناچارند به تنهایی با پیامدهای بلایای طبیعی روبه‌رو شوند یا در برابر نسل‌کشی، اشغال و سرکوب جمعی تنها بایستند، در حالی که رژیم‌های حاکم در دیگر سرزمین‌های اسلامی، رنج آنان را نادیده می‌گیرند و از یاری‌شان سر باز می‌زنند؛ زیرا آنان را «بیگانه» در سرزمینی «بیگانه» می‌پندارند، نه برادرانی در اسلام. این در حالی است که الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ﴾ [الأنبياء: ۹۲]

ترجمه: بی‌گمان این امت شما، امت یگانه است و من پروردگار شما هستم؛ پس مرا پرستش کنید.

به جای آن که این دولت‌ها ثروت‌ها و ارتش‌های خود را برای یاری و دفاع از برادران مسلمان‌شان در هنگام نیاز به کار گیرند، منابع و نیروهای نظامی‌شان را صرف جنگ با خود مسلمانان می‌کنند؛ چه در قالب درگیری‌ها میان افغانستان و پاکستان، و چه در شکل جنگ‌هایی علیه برادران مسلمان به نام «منافع ملی» یا در راستای تطبیق طرح‌های سیاسی قدرت‌های استعماری غرب؛ همان گونه که در یمن و سودان توسط عربستان سعودی و امارات متحده عربی شاهد آن هستیم. این در حالی است که رسول الله صلی الله علیه وسلم به روشنی فرمودند:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يَخْذُلُهُ وَلَا يَحْقِرُهُ»

ترجمه: مسلمان برادر مسلمان است؛ نه بر او ستم می‌کند، نه او را تنها می‌گذارد و نه تحقیرش می‌نماید.

از این رو، راه حل رنج تلخی که کودکان افغانستان و دیگر سرزمین های اسلامی با آن دست و پنجه نرم می کنند، در صدقه های مقطعی یا درخواست پی هم کمک های مالی بیشتر از دولت های غربی و نهادهای وابسته به آنان، چون سازمان ملل یا اداره انکشاف بین المللی امریکا خلاصه نمی شود؛ زیرا این مسیر، وابستگی ما را به بیگانگان برای حل مشکلات امت اسلامی عمیق تر می سازد و ما را در برابر بازی های سیاسی، فشار تحریم ها و رهاشدن بر اساس منافع شان، آسیب پذیرتر می کند. بلکه راه حل واقعی در وحدت دوباره سرزمین ها، ثروت ها، منابع و ارتش های ما زیر حاکمیت خلافت بر منهج نبوت نهفته است.

همین وحدت امت اسلامی در سایه این دولت بود که عمر بن الخطاب رضی الله عنه، خلیفه دوم را قادر ساخت تا برای نجات مدینه منوره از قحطی، مقادیر عظیم مواد غذایی را از مصر انتقال دهد؛ آن هم با احیای کانالی که رود نیل را به دریای سرخ وصل می کرد و رساندن کمک ها را با کارآیی بالا ممکن ساخت تا رعیت از نابودی نجات یابد. در حقیقت، هیچ راهی برای بازگشت امنیت، وحدت و شکوفایی ای که نظام اسلامی بنا نهاده بود، وجود ندارد مگر با برپایی دوباره خلافت.

دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر - بخش زنان

شماره صدور: 1447 هـ / 049

16 شعبان سال 1447 هـ.ق.

4 فبروری سال 2026 م.

مترجم: محمد مزمل